

SEBEZHETŐSÉG ÉS IFJÚSÁGI MUNKAERŐPIAC

(Andy Furlong)

BEVEZETÉS

Az 1998-as *Jelentésben* azt állítottuk, hogy az európai fiatalok különösen sebezhetőek, és kimutattuk, hogy az utóbbi évtizedben nőtt a fiatalokat érintő kockázatok száma. E kontextusban a munkaerő-piacot fontos sebezhetőségi forrásként határoztuk meg, néhány országban magas a munkanélküliek aránya, és emellett egyre hosszabb és bonyolultabb út vezet az oktatásból a munka világába, ami néhány fiatal számára a társadalmi kirekesztettség kockázatához vezet. Ez a jelentés a legsebezhetőbb fiatalokra koncentrál, illetve azokra a struktúrákra és politikákra, amelyek a sebezhetőséget megerősítik vagy éppen minimalizálják. Először vázoljuk azokat a munkaerő-piaci helyzeteket, amelyekkel az európai fiatalok találkozhatnak, majd pedig a munkaerő-piacra való átmenetet segítő jóléti rendszereket. A második részben azon ifjúsági csoportokat írjuk körül, akik a leginkább veszélyeztetettek az egyes országokban, illetve rávilágítunk a sajátos kockázati tényezőkre és sebezhetőségi forrásaikra. Végül pedig azon módszereket vitatjuk meg, amelyek segítségével visszaszorítható a sebezhetőség – sikeres kezdeményezéseket és politikákat mutatunk be.

Szerte Európában a fiatalok különféle feltételekkel szembesülnek, amelyek befolyásolják a sebezhetőségi formákat. Néhány országban a magas munkanélküliség vet sötét árnyakat a fiatalok munkaerő-piaci tapasztalataira. Máshol akad elegendő munka, de az alulfoglalkoztatottság és az alacsony színvonalú munkák problémát jelentenek. Egyéb, a fiatalok munkaerő-piaci helyzetét befolyásoló tényezők közé tartoznak az oktatás és a munka világának kapcsolata, a szakképzés, a szociális- és családtámogatási rendszerek.

Ugyanezért, mivel a fiatalok az összes európai országban egyre több időt töltenek az oktatásban, egyre hosszabb és bonyolultabb az út a munkaerő-piacra. Különösen jellemző, hogy a fiatal munkavállalók egyszerre tanulnak és dolgoznak, s ezalatt gyakran kapnak képzettséget nem igénylő munkát. Megváltoztak a fiatalok támogatási rendszerei is, és egyre tovább támaszkodnak a család anyagi támogatására, miközben az állami támogatás egyre kevésbé megfelelő.

A munkaerő-piaci tapasztalatok vizsgálatakor azt próbáljuk leírni, hogyan tagadják meg a fiataloktól a biztos munka, a társadalmi-gazdasági teljesítés és a személyes elégedettség esélyeit. Az egyes országok között erősen változó lehetőségek köre mellett a differenciálódás három jellegzetes irányára koncentrálunk, amelyek befolyásolják a munkaerő-piaci sebezhetőség mintáit: fejlett és átmeneti gazdaságok, merev és rugalmas munkaerő-piacok, erős és gyenge jóléti rendszerek.

I. MUNKAERŐ-PIACI FOLYAMATOK

Nyugat-Európában az ifjúsági munkaerő-piac folyamatai a felnőtt munkaerő-piac változásaira reflektálnak, noha ezek a folyamatok gyakran szélsőséges formában jelennek meg a fiatalok álláshelyzetének tekintetében. A felnőtt piachoz hasonlóan folytatódik a szolgáltatás térhódítása az iparral szemben, és a növekvő diáklétszám eredményeképpen nő a képesség a fiatal dolgozók körében. Miközben néhány számára új lehetőségeket teremtett a magas végzettségi igényű gazdaság, a bizonyítványok inflálódása nehéz helyzetbe sodorta azokat, akik keveset érő bizonyítvánnyal fejezték be tanulmányaikat. Ráadásul a tanult munkavállalók számának növekedésével kielezettebbé vált a verseny a színvonalas állásokért a diplomások és magas végzettségű pályakezdekők között.

Miközben emelkedett a munkaerő-piacra belépők átlagéletkora, jelentős különbségek mutatkoznak az egyes országok között. Az EU-ban 1987 és 1995 között – a pályakezdekők életkorának mediánja – a belépők átlagéletkora 18-ról 20-ra nőtt, bár az országok között jelentős eltérések tapasztalhatók. [66] Az átmenet hosszát számos tényező befolyásolja, például a munkanélküliség mértéke, az oktatás és a képzés szerkezete, illetve a családok hajlandósága a fiatalok támogatására, hogy elérhessék céljaikat. Gyors átmenet jellemző az Egyesült Királyságra, Írországra, Franciaországra, Belgiumra, Luxemburgra és Görögországra, míg ez a folyamat Olaszországban, Németországban, Spanyolországban és Finnországban sokkal körülményesebb.

Nyugat-Európában az ifjúsági munkaerő-piac egy másik jellemző folyamata az, hogy nő a munkavállalás bizonytalansága és esetlegessége. A fiatalok például egyre több részmunkaidős állást vállalnak.

Franciaországban például négy fiatal dolgozóból egy részmunkaidőben dolgozik. [67] Az EU tagállamokban viszont a 15-29 évesek egyharmada vélte úgy, hogy félállásukat a magasabb végzettség elnyerésének eszközének tekintik. [68] Ugyanakkor ebben a csoportban a fiatalok majdnem 2/3-a azért dolgozott részmunkaidőben, mert nem volt lehetősége teljes munkaidős állásra; a jobb híján részmunkaidőben dolgozók aránya a legmagasabb Görögországban (64%), Franciaországban (60%) és Olaszországban (59%), míg a legalacsonyabb Hollandiában (12%), Németországban (13%) és Ausztriában (13%).

A fiatalok munkaerő-piaci helyzetének bizonytalansága a határozott idejű szerződések növekedésében is visszaköszön.

A fiataloknak sokkal inkább ajánlanak határozott idejű szerződéseket, mint az idősebb munkavállalóknak, bár a határozott idejű szerződések gyakran kapcsolhatók képzéshez és próbaidőhöz. Az EU-ban 1995-ben a 25 év alatti munkavállalók 35%-a állt határozott idejű szerződésben, míg ez az arány a teljes foglalkoztatotti rétegre vetítve 14%. A határozott idejű szerződések aránya különösen magas volt Spanyolországban (77% a 25 év alattiak között), míg az Egyesült Királyságban csak 13%. [69]

Az átmenet elnyúlása és az ifjúsági munkaerő-piac növekvő bizonytalansága Közép-Kelet-Európa posztkommunista államaiban is megfigyelhető. Összehasonlítva a nyugattal, ezekben az országokban nagyobb különbségek mutatkoznak a fiatalok és az idősebbek foglalkoztatási helyzetei között annyiban, hogy a fiatalok gyakrabban önfoglalkoztatottak vagy gyakrabban dolgoznak nyugati tulajdonban levő vállalkozásokban. Amíg a kommunizmusban a fiatalok erősen strukturált, kiszámítható utakon léptek be a munkaerő-piacra, Roberts szerint sokak számára „kaotikus”-sá vált a környezet. [70]

A posztkommunista országokban a fiatalok tapasztalatai hirtelen megváltoztak, ma már mennyiségileg mások, mint az előző generációéi.

A fiatalok megérezték az állami szektor összeomlását. A munkaerő-piacra vezető utak, amelyeket a legtöbben követtek volna, egyszerűen eltűntek. Az egykori Szovjetunió legtöbb régiójában az új lehetőségek a legjobb esetben is csak most vannak kialakulóban.

A posztkommunista ifjúság munkaerő-piaci helyzetét a kockázat és a bizonytalanság jellemzi, amit a premodern gazdaságba való visszazuhanás idézett elő a posztmodern körülményrendszer szintjére való átlendülés helyett. [71]

Roberts szerint öt kialakuló foglalkoztatotti réteg különíthető el a posztkommunista társadalmakban: [72]

- Akik a nyugati hátterű vállalatokban találnak viszonylag jól fizető és biztonságos állást.
- Akik a közszférába lépnek be annak ellenére, hogy az egyre csak zsugorodik, csökkennek a bérek és nő az állások bizonytalansága.
- Akik sikeresen alapítanak magánvállalkozást.
- Akik munkavállalók vagy állásról állásra váltanak a magánszektorban alacsony bért és nagy bizonytalanság közepette.
- Akiknek nincs munkájuk, akik nem találtak semmiféle állást.

A rövidebb munkában eltöltött idő és a tapasztalat viszonylagos hiánya miatt a fiatalok mind a fejlett, mind a posztkommunista országokban jellemzően kevesebbet keresnek, mint az idősebbek, annak ellenére, hogy magasabb végzettségűek. A fizetések közötti különbségek a kétkezi munkák esetében kisebbek, mint a szellemi munkakörökben. Nyugaton a legnagyobb különbségek a fiatalok és az idősebbek közötti fizetések terén Írországon, Spanyolországban és Portugáliában mutatkoznak, míg Dániában és az Egyesült Királyságban a legkisebbek. Az EU-ban a fiatal férfiak átlagban 10%-kal kapnak magasabb fizetést, mint nő társaik, noha a nemek közötti fizetéskülönbségek általában az idősebbek között a legmagasabbak. A posztkommunista országokban a fiatalok fizetései csökkentek, mivel a fizetésemelés aránya nem tartotta a tempót az inflációval. Oroszországban például 1994-ben a fiatalok 82%-a kapott a minimálbérnek megfelelő vagy a szegénységi küszöb alatti fizetést. [73]

1. MUNKANÉLKÜLISÉG

Európa számos részén a munkanélküliség és a munkanélkülivé válás veszélye központi kérdés a munkaerő-piaci tapasztalatok megértése szempontjából. Noha a munkanélküliségi ráták rendkívül sokfélék, a fiatalok között minden országban több a munkanélküli (általában a kétszerese a teljes népességnek), és sok országban a legtöbb fiatalnak legalább egyszer meg kell birkóznia a munkanélküliséggel. A férfi és női munkanélküliek aránya szintén változó, a mediterrán országokban általában a nő munkanélküliek vannak többen, míg Finnországban, Svédországban és az Egyesült Királyságban a férfi állástalanok száma nagyobb. [74]

„A fiatalok egy különösen sérülékeny csoport, akik aránytalanul többet nélkülöznek. Ennek egyik fő oka az EU-n belül jelenleg mutatkozó különösen magas fiatal munkanélküliségi ráta.” [75]

Európában a munkanélküliség emellett magasabb a kisebbségek és a bevándorlók között. [76] Magyarországon például a cigányság különösen hátrányos helyzetben van, köztük a munkanélküliségi arány 60-70%. [77] A balkáni háború miatt rengeteg fiatal menekült, akik még sokáig fognak komoly munkaerő-piaci problémákkal szembesülni.

Hollandiában a „munkalehetőségek igazságos elosztásához [...] a jelenleginél 30000-rel több állásra lenne szükség a négy legnagyobb kisebbségből származó fiatalok számára”. [78]

Az EU-ban a majdnem 18 millió munkanélküli közül majdnem 5 millió még nincs 25 éves. A 25 év alattiaknál a '90-es években nőtt meg a munkanélküliek aránya: az 1991-es 16,3%-ról 1995-ig 21,5%-ra. [79] Sőt, az EU-ban a 25 év alattiak majdnem fele csak egy munkanélküli időszak után találja meg első munkahelyét. Az átlag arány azonban nagy különbségeket lepez: 1995-ben Finnországban és Spanyolországban tíz 25 év alattiból nagyjából négy volt állás nélkül, miközben e mutató Ausztriában, Luxemburgban és Németországban 10% alatt volt. [80]

Noha akadnak kivételek (például Görögország, Olaszország, Svédország), a hosszán tartó munkanélküliség általában az idősebbek problémája. Mindamellett az EU-ban a 25 év alatti munkanélküliek majdnem 1-e van munka nélkül több mint egy éve. Itt is nagy különbségek mutatkoznak: Olaszországban a munkanélküli fiatalok több mint 63%-a van állás nélkül egy évnél régebben, míg Dániában ez az arány alig haladja meg a 9%-ot.

Az átalakuló gazdaságokban is ingadozik a fiatal munkanélküliek szintje: 1995-ben Bulgáriában a férfiak 43%-a, míg a nők 42%-a volt állás nélkül, míg Csehországban ez az arány mindkét nem esetében alig haladja meg a 8%-ot. Az átalakuló gazdaságok fiatalokra vonatkozó munkanélküliségi rátáját vizsgálva a nemzetközi Munkaügyi Iroda leszögezi, hogy a fiatal munkanélküliek száma „riasztó”. „Miközben a fiatalok átlagban a munkaerő mintegy 15%-át teszik ki, a munkanélküliek több mint 30%-a még nincs 25 éves.” [81] Ezekben az országokban a tartós munkanélküliek száma magasabb, mint nyugaton. [82] Szlovéniában és Bulgáriában a fiatal munkanélkü-

liek több mint fele nem talált munkát legalább egy éve, míg ez az arány Lengyelországban egy a háromból, Csehországban pedig egy az ötből. [83]

A legtöbb fiatal számára a munkanélküliség igen nagy trauma, rossz hatással van önbecsülésükre és lelki egyensúlyukra, noha ez a folyamat megfordul, mihamarabb stabil munkahelyhez jutnak. Mindamellett természetes, hogy néhány fiatal akkor szembesül rövid idejű munkanélküliséggel, amikor életviteléről dönt: ez gyakran előfordul a zenei és művészeti téren karriert kereső fiatalok esetében. Mások inkább választják a munkanélküliséget, minthogy lejjebb adják hosszú távú álláselképzeléseiket.

Mindeközben a legtöbb országban a csökkenő értékű munkanélküli segély miatt már nem vonzza a fiatalokat a munkanélküliség, mint életforma. A legtöbb országban a 25 év alattiak kapnak csökkent munkanélküli segélyt, néha sajátos politikai döntések miatt (ami gyakran „a munkától vonakodó” ifjúság elképzelésből fakad), de ide kapcsolható a képzést segítő hivatali hozzájárulások szükséglete is.

Bár a legtöbb országban a segélyrendszer két részből áll: egyrészt a munkanélküli biztosításokból, másrészt a szociális támogatásokból, a fiatalok inkább a kevésbé bőkezű szociális segélyre számítanak. [84] A fiataloknak szánt juttatások csak elvétve teremtenek valós gazdasági biztonsági hálót, s a fiatalok egyre jobban szorulnak családi támogatásra. Az EU-ban a segély maximális összege a dán 878 ECU-tól a spanyol 178 ECU-ig terjed. Míg Dániában, Svédországban és Németországban 16 éves korától jogosult valaki a segélyre, Luxemburgban a korhatár 30 év. [85] A mediterrán országok általában sokkal szigorúbb feltételekhez kötik a fiatalok segélyhez jutását, itt a család a pénzügyi támogatás legfontosabb forrása, [86] míg az Egyesült Királyságban a legtöbb 16-17 éves fiatal nem jogosult a segélyre, Belgiumban pedig az iskolaelhagyók nem is folyamodhatnak segélyért.

„A szociális ellátások egyre nagyobb nyomás alatt állnak, a fiatalok szociális alapú védelmét szolgáló program pedig különösen veszélyben van, mivel kiszorítják más programok.” [87]

Mivel a kommunista időszakban a társadalmat a teljes foglalkoztatottság jellemezte, számos országban nem is jött létre segélyrendszer 1990 előtt. A jelenlegi segélyrendszerek „meglehetősen összetettek, számos különböző jogosultsági időtartam és segélyformula létezik”. [88] A segély rendszerint a korábbi keresettől, az életkortól és a folyamatos munkavállalás hosszától függ: mindezek a faktorok a fiatalok hátrányos helyzetéhez vezetnek. [89] A segélyre jogosító munkaidő viszonylag hosszú: általában egy év teljes állásban eltöltött idő tesz jogosulttá, míg Magyarországon ez az idő két év. [90] Bulgária, Magyarország, Lengyelország és Szlovákia 400 fiatalját bevonó tanulmányában Kovatcheva [91] azt találta, hogy miközben a munkanélküliek mintegy fele kapott valamekkora mértékű állami juttatást, egyikük sem az államot jelölte meg legfőbb bevételi forrásként.

Mivel az álláslehetőségek nem megfelelőek és számos fiatal nem jogosult segélyre (főleg az iskolaelhagyók), így azt is megállapíthatjuk, hogy nő a rejtett munkanélküliek száma (akik sem regisztráltak, sem állásban nincsenek, nem vesznek részt oktatásban vagy képzésben). Nagy-Britanniában Williamson [92] ezt a csoportot nevezi „O státuszúak”-nak: arra a tényre utalva, hogy a segélyrendszer megváltozásával ezek a fiatalok a hivatalosan még munkanélküliként sem jelennek meg. Miközben az EU-ban kevés kutatás fókuszált a 15-24 évesek rejtett munkanélküliségére, 5 olaszból egy ebbe a kategóriába esik, míg Dániában és Ausztriában ez az arány csak kb. 6%. Nagy-Britanniában ez az arány körülbelül 16%, ami éppen az európai 14%-os átlag fölé esik. [93] Noha a posztkommunista országok összehasonlítható adatai nem állnak rendelkezésre, néhányban kimutatták a rejtett munkanélküliség növekedését (például Oroszországban). [94]

2. ALULFOGLALKOZTATOTTSÁG

A fiatalok egyre magasabb képzettsége és a közöttük lévő magas munkanélküliség miatt több országban napirendre került az alulfoglalkoztatottság problémája. Az Európai Közösség Háztartási Panel kutatás például kimutatja, hogy a 16-29 éves munkavállalók között 10 emberből 6 alulfoglalkoztatottnak tekinti magát. Dániában ez az arány tízből hét. A mediterrán országokban talán kevesebb az alulfoglalkoztatott, mert a családok jobban hajlandók támogatni fiataljaikat hosszabb munkanélküli időszak alatt. Bár a nemzeteken belül eltérések tapasztalhatók, mégis a lényeg az, hogy az összes EU tagállamban e korcsoport több mint fele véli úgy, hogy a képzettségeiknek nem megfelelő, alacsonyabb szintű állásban van. [95] A 30 év alattiak 30%-a keres másik állást annak reményében, hogy előrébb léphet; miközben néhányan állásuk elvesztésétől tartanak, a többség jobb körülményekre vágyik. [96]

Hasonló probléma ütötte fel a fejét a posztkommunista társadalmakban: Oroszországban például az állásban lévők 42%-a nem a képzettségének megfelelő munkát végzi. [97]

3. ÖNFoglalkoztatás, ALTERNATÍV ÉLETPÁLYÁK

A fiatalok munkaerő-piacán tapasztalható bizonytalanság, a bizonyos országokban észlelt magas munkanélküliség és alulfoglalkoztatottság együtt vezettek az önfoglalkoztatás jelentőségének növekedéséhez: a fiatalok megpróbálják kompenzálni a hagyományos lehetőségek hiányát. Az EU-ban a 30 év alattiak mintegy 7%-a önfoglalkoztató, az arány Dél-Európa országaiban a legmagasabb. [98] Számos szakíró szerint a növekvő önfoglalkoztatottság a munkavállalási lehetőségek beszűkülésére utal. Sőt, Nagy-Britanniában például, miközben nőtt az önfoglalkoztatottak száma, a vállalkozások kudarcának aránya rendkívül magas. [99]

A kelet-európai átalakuló gazdaságokban az új vállalkozások nagy százalékát fiatalok indították el. Fóti szerint az önfoglalkoztatottá válás ösztönző erői a megélhetési

alternatívák leszüküléséhez köthetők. Különösen a magasabb végzettség nélküliek számára „egy magánvállalkozás beindítása gyakran tűnik az egyetlen esélynek ahhoz, hogy vezető helyzetbe kerüljenek, és jól keressenek”. [100] Az önfoglalkoztatás általában valamilyen speciális szaktudáson vagy kereskedelmi tevékenységen alapszik. [101] Miközben az önfoglalkoztatás gyakran tekinthető túlélési stratégiának, a poszt-kommunista országokban sok fiatal szándékosan választja az önfoglalkoztatást. Oroszországban például a fiatalok többsége (55%-a) nevezi meg preferenciaként az önfoglalkoztatást. [102] Mégis az önfoglalkoztatók jelentős része (egyharmada) tekinti magát „kényszervállalkozónak”: ezek a fiatalok azért dolgoznak ilyen keretek között, mert ez az egyetlen módja annak, hogy eltartsák magukat és családjukat. [103] Akárcsak nyugaton, itt is nehéz sikeressé válni az önfoglalkoztatás útján elindulva: előfordulhat, hogy a kevés bevétel is csak rengeteg munkaóra alatt jön össze. Bulgáriában például az önfoglalkoztatott fiatalok 35%-a állította, hogy több mint 60 órát dolgozik hetente. [104]

Mivel az önfoglalkoztatás gyakran túlélési stratégiává válik, a szektor néhány „szakmája” a törvényesség határát súrolja. Előfordul, hogy a keresőtevékenység mellett munkanélküli segélyért is jelentkeznek (ez részben olyan üzletvezetési technikák által válik lehetővé, amelyek során inkább az alvállalkozások vannak előtérben), de ide tartozhat a drogkereskedelem, a rendszeres segélycsalás és a lopás. [105]

Oroszországban 1990 és '94 között 40%-kal emelkedett azon fiatalok száma, akik azt mondták, hogy hajlandók illegális tevékenységet végezni finansziális problémáikat orvosolandó. [106]

4. SZAKKÉPZÉS

Noha jelentős az a folyamat, hogy az oktatásban résztvevők létszáma növekszik, az iskola utáni szakképzés továbbra is fontos útja a munkaerő-piacra jutásnak Európa minden államában. Miközben rengeteg különféle program folyik, alapvető különbség van a szakmunkástanulói modellek (amit irányíthat a munkaadó, esetleg létezhet valamilyen partnerség a munkaadók, a szakszervezetek és a kormányok között) és a fölzárkóztató modellek között, amelyek többnyire a hátrányos helyzetű csoportok (például munkanélküliek vagy alacsonyán képzettek) munkába állíthatóságának javítását célozzák meg. A fölzárkóztatási tervek egyre fontosabbak Európa-szerte.

Az EU-ban összesen a 15-19 éveseknek mintegy 22%-a, a 20-24 éveseknek pedig 6%-a vesz részt valamilyen szakképzésben vagy -képzésben. [107] Viszont rengetegen elégedetlenek a képzésükkel: az EU-n belül a 30 év alattiak 46%-a érezte úgy, hogy nem kapott megfelelő, szakmája szerinti képzést: Portugáliában a legkevésbé, és Hollandiában a leginkább elégedettek az emberek. [108] Komoly országokénti különbségek mutatkoznak mind a módszertanban, mind a részvételi arányban. A szakképzés és -képzés körébe tartoznak a munkahelyi, az oktatási rendszeren belüli képzések, illetve az e kettőt ötvöző programok. A 15-19 évesek részvételi aránya Ausztriában, Belgiumban, Spanyolországban és Németországban a legmagasabb, míg az Egyesült Királyságban a legalsó.

ságban, Portugáliában és Írországban a legalacsonyabb. A 20-24 évesek esetében Németország és Belgium vezet, miközben Ausztriában, Görögországban és Spanyolországban alacsony a részvételi arány. [109]

Kelet-Európában a szakoktatás és -képzés ugyancsak különféle formákban létezik. Ám az EU-tagállamokkal ellentétben itt a '90-es évek folyamán leépültek a szakképzési lehetőségek az emelkedő fiatalkori munkanélküliségnek és az állami szektor összeomlásának köszönhetően. A közsféra álláslehetőségeinek csökkenésével egyetemben a képzési részlegek és épületek számos iparágban felszámolásra kerültek, s a fiatalok számára az új társadalmi-gazdasági rendszer a radikális törés szimbólumává lett a korábbi karrierpályák, főleg a szakképzés vonatkozásában. Romániában például a szakmunkásképzés és a műszaki oktatás szétesőben volt a '90-es évek folyamán: 1992/93-ban 390 700 hely volt, 1994/95-ben már csak 356 000. [110] A nyugat-német kettős rendszert ebben az időszakban ültették át a kelet-német térségbe.

A képzési helyek csökkenésének orvoslására tett kísérletek a posztkommunista országokban a közvetlen állami beavatkozást is magukba foglalják a képzési programok bevezetésén keresztül. Gyakran azonban kevés pénz jut a képzésre, és a képzés rosszul illeszkedik a munkaerő-piaci lehetőségekhez.

Kelet-Németországban például számos újonnan létrehozott képzési lehetőség működik speciális képzési műhelyeken keresztül (amelyet az állam vagy a régió finanszíroz), Nyugaton ugyanakkor a munkaadók sokkal központibb szerepet játszanak, és a speciális képzési műhelyeket általában a képzettségük és szociális körülményeik miatt hátrányos helyzetű csoportok számára tartják fenn.

Nyugaton az állami finanszírozású képzési programok jelentősége ugyancsak megnőtt, részben a fiatalok munkanélküliségére adott válaszként. Ugyanakkor – bár néhány program segíthet a munkaerő-piaci marginalizáció visszaszorításában –, általában úgy tekintenek rájuk, mint gyenge alternatívákra a munkaadók szervezte képzési programokkal szemben. Ez a válasz részben a képzés és a munkavállalás közötti gyenge kapcsolat eredménye, de a szakmai gyakorlat alatt kapott alacsony bérekkel szembeni elégedetlenséget is tükrözi.

„A fiatal munkanélkülieknek szánt szakképzési programokat egész Európában kritizálják. Úgy vélik, hogy elavult szakképzettséget adnak; kizárólag a munkaadóknak hasznos, akik a tanulókat munkaerőként alkalmazzák a képzés során, a végén pedig nem ajánlanak fel nekik munkaszerződést”. [111]

Ezek a kritikák vezettek a Luxemburgi Értekezleten egy új, Uniós szintű megállapodáshoz. Ezen a találkozón számos közös alapelvet fogadtak el azon intézkedésekhez kapcsolódóan, amelyek csökkentik a marginalizálódás esélyét azon fiataloknál, akik legalább hat hónapja munkanélküliek. A megállapodásban kifejezést nyertek a fiatalkori munkanélküliség szintje és a tartós munkanélküliek nehézségei miatt érzett aggodalmak is. Noha a luxemburgi egyezmény célja az alapelvek legszélesebb körű lefek-

tetése a munkaerő-piaci integráció támogatása érdekében, az egyes országokban a problémakör kezelésére számos kezdeményezés működik és áll fejlesztés alatt. Nagy-Britanniában a New Deal magába foglalja a főbb luxemburgi alapelveket, amelyek garantálják a hat hónapja munkanélküliek számára (a 25 év fölöttiek esetében ez egy év), hogy választhatnak az alábbi négy lehetőség közül (nem feltétlenül lesz mindegyik elérhető minden fiatal számára, és a segélyezésben szankciók érik azokat, akik visszautasítanak egy ajánlatot):

- Munkalehetőség, aminek keretében a munkaadók állami támogatásban részesülnek, ha foglalkoztatnak egy alkalmas fiatalot (heti 60 font hat hónapon át). Ezután a foglalkoztatás folytatása nem kötelező. A képzésnek is le kell folynia, amit az állam támogat (750 font).
- Munka az önkéntes szektorban, amelynek része hat hónap munkatapasztalat és képzés, amelyért a munkaadó hasonló mértékű támogatást kap.
- Környezetvédelmi választási lehetőség, ami szintén hat hónapos foglalkoztatást és képzést kínál, ám ennek célja környezetvédelmi hasznok elérése.
- Teljes időtartamú oktatás és képzés egy éven át elsősorban alacsonyán képzett személyek számára.

Hasonlóan Németországban a „Munka mindenkinek” kezdeményezés részeként biztosítanak majd állást egy vállalatnál minden olyan iskolaelhagyó számára, akik képtelenek voltak olyan vállalatot találni, ahol képzés is folyik. A jelenlegi rendszer részei:

- A „Szakképzés Előtti Év” (BVJ), amit kötelező letölteni egy szakiskolában, és nem ad további képzettséget. 1993 óta a „Keleti Közösségi Kezdeményezés” minden évben több mint 10 000 szakmunkástanulói helyet teremtett.
- A szakképzés előtti fokozatok (a BVJ után) rendszerint magukba foglalják az alacsony képzettséget igénylő segédmunka-szektorban eltöltött munkaidőt azért, hogy kialakuljanak a „puha képességek” és pályaválasztási tanácsokat adjanak.
- Új képzési programok kezdődtek a média és számítástechnika területén, mivel alacsony a szolgáltatások szintje és magas az ilyen képzettségek iránti igény. Ugyanekkor a fiatalok részéről mutatkozó komoly érdeklődés ellenére csak kevés munkaadó kínál képzési lehetőséget ebben a szektorban.
- Az állami támogatású képzési műhelyek a hagyományos „kettős rendszer”-ben. Ezeket azért vezették be, hogy kompenzálják az „Új Térség”-ben tapasztalható képzési helyek hiányát, noha a képzés utáni munkanélküliség kockázata továbbra is magas.

A számos különféle tudásátadási módszer mellett az új intézkedéseket a következőképpen lehet csoportosítani:

- Sokféle kezdeményezés alapja a garantált állás, az oktatás vagy képzés a fiatal munkanélküliek számára különféle feltételekkel az alkalmasságtól függően (Egyesült Királyság, Hollandia, Dánia, Svédország).
- A szakképzés kiterjesztéséért és a társadalmilag hasznos munkaprogramok támogatásán alapuló foglalkoztatási kezdeményezésekért hozott intézkedések (Franciaország, Spanyolország, Olaszország).
- Szakképzést megelőző kurzusok és szakmunkástanulói helyek bővítése (Németország, Spanyolország).
- Álláskezdeményezések, amelyek célja az oktatási és foglalkoztatási programok közötti szakadék csökkentése (Németország, Olaszország).

II. SEBEZHETŐSÉGI SZINTEK ÉS A KOCKÁZAT FORRÁSAI

Noha a fiatalokra úgy tekintünk, mint különösen sebezhető csoportra, minden európai országban meghatározhatók a különösen sebezhető fiatalok csoportjai. Ezen fiatalok munkavállalási esélyei gyakran korlátozottak, aminek végső soron káros hatásai lehetnek társadalmi és gazdasági fejlődésére, illetve a személyes elégedettség szintjére. Miközben a munkaerő-piaci struktúrák igen sokszínűek, a sebezhetőség számos közös tulajdonságot mutat különböző térségekben, és véleményünk szerint közös megoldások kifejlesztése lehetséges.

A posztkommunista országokat kivéve, az iskolai teljesítmény és a munkaerő-piaci tapasztalatok közötti erős összefüggés annyit jelent, hogy az iskolából alacsony képzettséggel kikerülő személyek hátrányba kerülnek a munkaerő-piacon. Mivel egyre több magasan képzett ember kerül ki az iskolákból, a végzettség egyre kevésbé jelent előnyt. [112] Ahogy Breen és Whelan megállapítják: „noha az elmúlt évtizedek során folyamatosan nőtt az iskolai teljesítmény szintje, ezidőközben viszont csökkentek a magasabb fokú bizonyítványokért elérhető javak”. [113] Az iskolát a minimális végzettséggel befejező fiatalok fokozott nehézségekkel szembesülnek a munkaerő-piacon, miközben kortársaik átlagos teljesítménye nőtt és egyre kisebb az igény a képzetlen munkaerőre.

Az iskolai teljesítmény és a sérülékenység közötti viszonyt legjobban a munkanélküliségi ráták tükrözik, de a marginális és bizonytalan állásokban is megmutatkozik. Az alacsonyan képzett fiatalokat rendszerint a szolgáltató szféra legalacsonyabb szintű munkáira veszik fel, gyakran csak részmunkaidőben és ideiglenes szerződésekkel.

Mások belépnek a munkanélküliség és a kormányzati képzési programok „ördögi körébe”, amit újabb munkanélküli időszak és újabb képzések követnek: néhányan időnként kitérnek a körből egy rövid ideig tartó munka erejéig. [114]

Az oktatás némi védelmet nyújt, hiszen a munkanélküliség azok között a legnagyobb, akik nem tanultak tovább a középiskola alsóbb osztályainak elvégzése után.

Az Eurostat Munkaerő Vizsgálat adatai azt mutatják, hogy az iskolát a tanköteles kor lejártakor elhagyókhöz viszonyítva a felsőfokú végzettséget szerzők között csak feleannyi a munkanélküli. [115] A leginkább hátrányos helyzetű csoport azonban talán az írás-olvasás és számolás alapkészségeivel sem rendelkezik. [116] Ez a csoport (tíz fiatal közül egy) komoly nehézségekkel találja magát szembe a munkaerő-piacon, és nem tud profitálni a rendelkezésre álló képzési programokból sem, hiszen ezek automatikusan feltételeznek bizonyos fokú írni-olvasni és számolni tudást.

„A csak általános iskolai végzettséggel rendelkezőket érintette leghátrányosabban a gazdasági átalakulás, miközben a felsőfokú végzettségűek között a munkanélküliek aránya kevesebb, mint egyharmada az országos átlagnak az összes országban.” [117]

Azt jelenti ez tehát, hogy az oktatás a megoldás? Azok számára feltétlenül, akik híján vannak a legelemibb készségeknek. Viszont a szakképzetlenség és aluliskolázottak iránt mutatkozó igény zsigorodása egyre fontosabbá teszi a fiatalok számára, hogy sikeresek legyenek oktatási karrierjük során, még ha a végzettség értékének inflálódása csökkentheti is a belőle származó valódi előnyöket. Bár a diplomások előnyben vannak a munkaerő-piacon, sokan közülük alulfoglalkoztatottak. Az EU-ban 1995-ben az egyetemet végzett 25-29 évesek majdnem egyötöde dolgozott ügyintézői vagy eladói állásokban: Belgiumban tíz diplomás közül három dolgozott ilyen állásban, míg a skála másik végén, az Egyesült Királyságban 14% volt az ilyen státuszban foglalkoztatottak aránya. [118] Még ha tágítjuk is a korcsoportot, hogy figyelembe vegyük, hogy a diplomások számára időbe telhet, amíg megalapozzák karrierjüket, akkor is azt látjuk, hogy az egyetemet végzett 25-34 évesek csupán 52%-a dolgozik vezetői vagy értelmiségi állásban: a 35-59 évesek között is csak 65%-ra nő ez az arány.

Egy másik sebezhetőségi forrás a szakképzés minőségének ingadozásához és a szakképzésből a munkaerő-piacra vezető utak különféle állapotához kapcsolódik. Ezen a téren erősen elválik egymástól a munkaadók bevonásával futtatott szakmunkásképzés, valamint a formális iskolai tudásátadás és a kormányzati kézben lévő programok, amik általában felzárkóztató természetűek. A munkaadó bevonása nem feltétlenül biztosítja a képzés minőségét és a konvertálható készségeket, ám gyakran nyithat utat a tanulók számára olyan munkák felé, amelyeket nem hirdetnek meg a nyílt piacon. Nagy-Britanniában kimutatták, hogy a „környezet”, amelyben a képzés folyik, fontosabb, mint az adott képzés „tartalma”. [119] Hasonlóan Németországban egyes vélekedések szerint, akinek nem jut hely a „duális rendszer”-ben, és az előszakképzési programban indul el, számos nehézséggel szembesül a munkaerő-piacon.

A képzés és a foglalkoztatás közötti viszony merevsége vagy rugalmassága szintén fontos. Amíg a merev munkaerő-piacokon a formális szakirányú képzésből kimaradókat esetleg törvényi úton zárják ki bizonyos foglalkoztatási szektorokból, addig a rugalmas munkaerő-piacokon az értelmiségi munkakörökön kívül nagyon kevés állást tesznek elérhetővé a végzettség alapján.

Németország a rendkívül merev munkaerő-piacra példa, ahol minden szakképzettséget igénylő állás elérhetetlen azok számára, akik nem a kettős rendszerben szereztek

képzettséget. Mivel már kilenc éves korban (négy év iskola után) megtörténik a szétválasztás az általános tantervű és a szakképzési irányba, a későn érők esélyei rendkívül beszűkülnek. Ebben a helyzetben egy szakmunkás gyakorlati hely megszerzésének kudarca tartós munkaerő-piaci marginalizációhoz vezet. A sebezhetőség visszاسzorítása részben a rugalmasságtól és az új készségek elsajátításának élethosszig tartó esélyeitől függ.

A posztkommunista országokban bonyolultabb a helyzet a kaotikus munkaerő-piaci viszonyok miatt. A rendszerváltás előtt az iskolai teljesítmény és a munkaerő-piaci tapasztalatok közötti kapcsolatok nagyban hasonlítottak a nyugat-európai viszonyokra. Sőt, egyesek szerint ezek a kapcsolatok merevebbek voltak, mint nyugaton. [120] Az 1990-es években rengeteg fiatal csak nehezen talált a végzettségének megfelelő állást. Mindamelllett védhető az az álláspont, hogy az oktatás továbbra is védelmet nyújt a munkanélküliséggel szemben, mivel a legmagasabb végzettségűek kapnak leginkább értelmiségi és vezetői állásokat. [121] Roberts és Fagan azonban más értelmezést javasol. Tekintettel arra, hogy mekkora különbségek tapasztalhatók az állásbiztonságban és az anyagi haszonban a köz- és a magánszférában, illetve a marginális és a rendszeres munkák, az alkalmazottak és az önfoglalkoztatottak között: szerintük az oktatásnak csak kisebb hatása van a munkaerő-piaci sikerre. [122] Ugyanis az általuk vizsgált 20-26 éves csoporton belül a legmagasabb végzettségűek több mint fele volt munkanélküli vagy marginális állásban Örményországban, Grúziában és Ukrajnában, tehát szerintük az oktatásban elért eredmények többé már nem garantálják a munkaerő-piaci sikert.

Örményországban, Grúziában és Ukrajnában „a legtanultabb csoport alig valamivel volt sikereesebb, mint a legkevesbé képzett csoport önfoglalkoztatóként (8% a 6% ellenében), szokásos állami alkalmazottként (22 a 20 ellenében) és magánszférában dolgozóként (17 a 10 ellenében). Ennek megfelelően ritkábban fordulnak elő a magánszektor marginális állásaiban (21% a 26% ellenében), illetve kevesebb közöttük a tartós munkanélküli (19 a 23 ellenében).” [123]

Roberts és Fagan szerint a posztkommunista országokban egyre fontosabb szerep jut a szülőknek, új, előnyöket hozó tényezők jelentkeznek a munkaerő-piacon. Ide tartozik az idegen nyelv ismerete (főleg az angolé) és az informatikai tudás, amelyek fontos előnyök egy nyugati munkaadónál elnyerendő munka szempontjából. Ez után megállapítják azt is, hogy rendkívül fontosak a szülőkön keresztül szerzett kapcsolatok a sikeresen privatizált és a nyugati cégekkel, valamint az állami vállalatok vezetőivel. Végül pedig fontos a személyiség és a „szerencse” (ott lenni a megfelelő helyen a megfelelő időben).

Mind nyugaton, mind a posztkommunista országokban a szülők egyre nagyobb szerepet játszanak nemcsak mint tanácsadók, hanem mint pénzügyi forrás is. Szerte Európában egyre nyilvánvalóbb, hogy az elégtelen szintű állami támogatások korában a fiatalok mindinkább szüleik támogatására szorulnak részvételüket megkönnyítendő a kötelező korhatáron túli oktatásban, illetve hogy átvészeljék a munkanélküliség vagy a marginális foglalkoztatottság időszakait. Ilyen viszonyok közepette azok, akiket a szüleik képtelenek vagy nem hajlandók támogatni, különösen hátrányos helyzetben

vannak. Dél-Európában létezik a hosszan tartó családi támogatás hagyománya, ami olyan függőségi időszakot jelent, amely a fiatalok húszas éveinek végéig, harmincas éveinek elejéig is eltarthat. Olaszországban például a fiatalok túlnyomó többsége (87%) élt a szülői otthonban 20-25 éves korában, s a 25-29 évesek többsége is még mindig a szüleinél lakott (56%). [124] Észak-Európában viszont a fiataloktól hagyományosan elvárják, hogy anyagilag függetlenek legyenek tinédzser koruk végére, húszas éveik elejére: a családoknak most hozzá kell szokniuk a hosszabb függőségi időszakhoz. Az Egyesült Királyságban például a 20-24 éveseknek csak 47%-a lakott a szüleivel, míg ez az arány a 25-29 évesek csoportján belül mindössze 17%. [125]

Rengeteg fiatal esetében a sebezhetőség erős összefüggést mutat azzal, hogy képesek-e a háztartásváltásra. Ez különösen igaz azokra, akik távoli vagy gazdaságilag hanyatló térségekben élnek, és lakóhelyet kell változtatniuk a munkavállaláshoz, de vonatkozhat olyan fiatalokra is, akik kilépnek a szűkebb pátria biztonságából.

Nagy-Britanniában például a fiatal hajléktalanok egynegyede és a börtönlakók 38%-a korábban állami gondozott volt. [126] Mivel sok európai országban a fiatalok számára csak korlátozottan érhetőek el a szociális segélyek, sokkal nehezebbé vált egy független élet fenntartása vagy a földrajzi mobilitás.

Végül pedig fel kell ismernünk azon fiatalok sebezhetőségét, akik kiléptek a munkaerő-piacról és csak nehezen találnak új behatolási pontokat. Ilyenek a fiatal anyák (főleg azok, akik egyedül nevelik gyermeküket), a korábban már említett O státuszúak csoportja, a hajléktalan fiatalok, illetve a rokkantságuk vagy teljesen reménytelennek ítélt helyzetük miatt visszahúzódók csoportja.

III. HELYES GYAKORLAT

Miközben számos példa akad a kormányzati beavatkozásra a sebezhetőség csökkentése érdekében, lehetetlen akár egyetlen olyan kezdeményezést is kiemelni, amely könnyedén beilleszthető az egész Európában található sokszínű intézményi környezetbe. Sőt, az egyes országokban meglévő legkülönbözőbb szükségletek kielégítéséhez több intézkedésre van szükség. Ebben a részben néhány olyan programot helyezünk górcső alá, amelyek sikeresnek tűnnek.

1. A RENDKÍVÜLI SEBEZHETŐSÉGET MUTATÓ SAJÁTOS CSOPORTOK SZÜKSÉGLETEINEK VALÓ MEGFELELÉS

A fiatal bűnelkövetők általában egy egész sor akadállyal szembesülnek a munkaerőpiaci integráció során. Előfordulhat, hogy a munkaadók diszkriminálják őket korábbi bűntényeik miatt, de sokuknak a képzettsége is igen alacsony. Hollandiában az Inside

Out program a rövid időre elítélt fiatal bűnelkövetőkre koncentrál. Az oktatás és a képzés már a speciális büntetésvégrehajtó intézetekben elkezdődik, s a programba bevonják a bűnelkövetők szűkebb környezetében működő munkaadókat is. A folyamat végén, elbocsátáskor munkát kapnak, és az utógondoskodás addig tart, amíg az adott fiatalnak állást nem kínálnak. Noha a programba a motiváció alapján választják be a résztvevőket, 56%-uk talál állást, és 11%-uk továbbképzzi magát. [127]

2. A TARTÓS MUNKANÉLKÜLIEK ÉRDEKÉBEN HOZOTT INTÉZKEDÉSEK

A legtöbb országban léteznek programok az ismétlődően vagy tartósan munkanélküliek számára, gyakran kötelező lépések formájában – ezek közül csak kevés a hatékony. Néhány országban nagyobb rugalmasságot és választási szabadságot kínáló intézkedéseket vezettek be a Luxemburgi Értekezlet utóhatásaként. Ezek talán hatásosnak bizonyulnak, de még túl korai lenne példaként előhozakodni velük.

Nagy-Britanniából az egyik jó példa a WISE csoport. A WISE csoport egy magas profitot hozó magáncég, amely munkát és képzést biztosít a munkanélküliek számára (korosztálytól függetlenül), méghozzá úgy, hogy szolgáltatásokat ad el elsősorban a helyi hatóságoknak. A csoport Heatwise részlege például házak szigetelését végzi, míg a Gardenwise részleg kertészkedéssel és tájrendezéssel foglalkozik. Ahhoz, hogy valaki megfeleljen erre az „állásra” ezen a köztes munkaerő-piacon, legalább hat hónapig tartó munkanélküliség szükséges. Az állás teljes mértékben önkéntes, és a munkavállalókat egy évig alkalmazják minimálbér környéki összegért, miközben piacképes tudást szereznek.

3. ÁTÁLLÁSI NEHÉZSÉGEK MEGKÖNNYÍTÉSE

Számos országban vezettek be olyan programokat, amelyek a különösen sebezhető fiatalok csoportjainak kínálnak segítséget – igen biztató eredménnyel. Ezek a programok az ismétlődő tanácsadásra épülnek, személyes segélynyújtással és tanácsokkal segítik a fiatalokat hosszabb időn keresztül (gyakran az egyéni igényekhez igazítva és egy személyes tanácsadó folyamatos támogatásával). Ide tartoznak még azok a programok, amelyek a hátrányos térségekből származó fiatalok hosszabb képzési és oktatási részvételét többlet-támogatással segítik, valamint a programba lépést előkészítő kurzusok azok számára, akik nem rendelkeznek azokkal az alapképességekkel, amelyek segítségével igazán kihasználhatják a létező programokat.

4. A VÁLLALKOZÁS BEINDÍTÁSÁNAK SEGÍTÉSE

A legtöbb európai országban, de főleg a posztkommunista államokban egyre fontosabb az önfoglalkoztatás. A fiatalok körében azonban magas az üzleti kudarc aránya. Ilyen körülmények között beindult néhány program, amely a fiatalok vállalkozásainak támogatását szolgálja. Nagy-Britanniában például működik néhány „inkubátor” központ, amelyek rugalmas és alacsony költségű üzleti telephelyeket kínálnak a gazdaságilag és szociálisan rászoruló térségekben. A fiatal vállalkozóknak pénzügyi

támogatást nyújt az Enterprise Allowance és a Prince's Youth Business Trust: mindkettő üzleti kölcsönöket ad olyan embereknek, akik aligha találnának piaci támogatásra.

IV. A SEBEZHETŐSÉG CSÖKKENTÉSE

A fiatalok mindig is nehézségekkel küzdöttek a foglalkoztatás követelményeihez való alkalmazkodás terén. Mivel először lépnek be a munkaerő-piacra, a fiatalok munkanélküliségi szintje mindig magasabb, mint a felnőtteké. Ráadásul az ebben a fejezetben tárgyalt aggasztó folyamatok többsége (például a foglalkoztatás esetlegessége és növekvő bizonytalansága) valószínűleg továbbra is jellemző lesz a modern munkaerő-piacokra. Miközben észleljük e folyamatokat, néhány javaslattal is előállunk, hogy miképpen lehetne csökkenteni a leginkább sérülékenyek nehézségeit.

Magas színvonalú képzéseket kell biztosítani, lehetőleg a munkaadók és az oktatók támogatásával és együttműködésével. A modern társadalom megköveteli a magasan képzett, műszakilag kompetens munkaerőt, és a képzési programok csak akkor hatékonyak, ha képesek jól képzett fiatal munkásokat kinevelni, akiket a potenciális munkaadók is annak ítélnék meg. Egész Európában elégedetlenek a szakképzés színvonalával, gyakran okkal, mivel a szakképzés általában az akadémikus, felsőbb oktatási szintekkel gyenge kapcsolatban áll.

Először is, miközben elmaradt mögöttünk az „egy életre szóló állás” időszaka és ránk köszöntött a bizonytalanság és esetlegesség kora, fontos biztosítani, hogy a fiatalok ne kerüljenek a sorozatos bizonytalan állások és az ismétlődő felzárkóztató képzések csapdjába. Az „ördögi kör”-t meg kell állítani. A depriváció körének megtöréséhez annyi szükséges, hogy felismerjük, hogy a marginalizálódott fiataloknak kínált képzések ritkán megfelelők.

A Luxemburgi Értekezlet néhány érdekes program bevezetését eredményezte a sebezhetőség elleni harc jegyében, ezek hatásának megítélése azonban még korai lenne. Üdvözlendő a nagyobb rugalmasság és a választási lehetőségek bővülése, de néha az az érzésünk támad, hogy az új programok a korábbiak mennyiségileg növelt változatai. Nagy-Britanniában és Németországban például az elég hagyományosnak számító felzárkóztató programok az új rendszer alappillérei. Miközben úgy tűnik, hogy több munkaadót sikerült bevonni, a munkalehetőségek továbbra is az új programok sáncain belül maradtak.

Másodszorban az oktatás, a képzés és a foglalkoztatás közti viszonyok a legtöbb országban túlszabályozottak: ez problémás azon munkaerő-piacok esetében, amelyek munkásaiktól nagyobb rugalmasságot várnak el. A fejlett gazdaságban elengedhetetlen, hogy a munkavállalók egész életük során új készségeket és bizonyítványokat gyűjthessenek be, ami egy biztonsági hálót hozhat létre a hátrányos helyzetük foglyai számára.

Fokozott figyelmet kell szentelni azoknak, akik híján vannak az alapvető készségeknek is, amelyek nélkül foglalkoztatási kilátásaik drámaian csökkennek.

Harmadrészt sok fiatal legfontosabb munkaerő-piaci tapasztalata a részmunkaidős állás lett. Ez a munkatípus lehetőséget biztosít a fiataloknak arra, hogy a tanulás mellett dolgozzanak. Mások számára azonban ez csupán a teljes munkaidős állás gyenge alternatívája, e csoportnak magas színvonalú oktatást és képzést kell elérhetővé tenni.

Negyedszer, további intézkedések szükségesek a posztkommunista országokban a sebezhetőség csökkentésére. Az idegen nyelv ismerete és az informatikai tudás kiemelten fontosak, de a minőségi munkahelyek és több külföldi tőke bevonásához fel kell ismerni, hogy vállalatokat a helyi munkaerő színvonala alapján lehet egy országba csábítani. A posztkommunista országoknak ebben a tekintetben javítaniuk kell versenyképességükön a fejlett nyugati országokhoz képest. A posztkommunista országok fiataljai között egyre nagyobb teret nyer az önfoglalkoztatás: miközben ezt többnyire túlélési stratégiának tartják, a fiatalok kívánatos életpályának tekintik.

Egyeseknek az önfoglalkoztatás hosszú munkanapokat és alacsony javadalmazást jelent, másoknak viszont ez vezethet a minőségi életvitelhez, a margón pedig a törvényes és törvénytelen tevékenységek felé sodródás kezdetét képviselheti. Ilyen környezetben a prioritások közé kellene venni a vállalkozói képességek fejlesztését.

Ötödször, miközben a legtöbb országban a munkanélküliség a fiatalok élettapasztalatainak megszokott részévé vált, fontos megtalálni a tartós munkanélküliség elleni küzdelem eszközeit és a munkanélküliek pénzügyi támogatásának adekvátabb formáit.

Be kell látni, hogy a családi támogatás nem tart örökké, és néhányak számára a mobilitás a biztonság előfeltétele. A megfizethető lakhatás a fiatalok esetében rendkívül fontos.

Végül pedig minden országban léteznek a fiataloknak olyan csoportjai, amelyek különösen sebezhetőek. Ezek csoportok különféle szükségletekkel, de vannak köztük bevándorlók, menekültek, kisebbségiek, hajléktalanok, a szűkebb pátriájuk biztonságát elhagyók és mozgássérültek.